

סמ"ר יוספוב רוסלן

5186478

בן רעיה וחנוכה

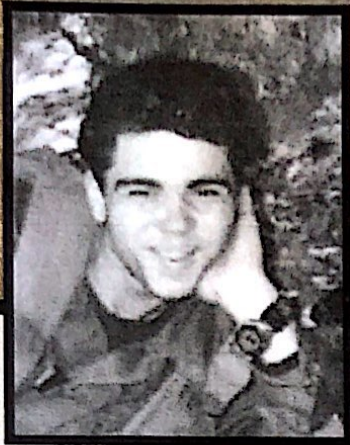
נולד ב- 29.8.1976

התגייס ב - 29.11.1994

שרת ב - גדוד "גדעון" (13)

נפל ב - 14.9.1997

בעת התפוצצות מטען בלבנון.

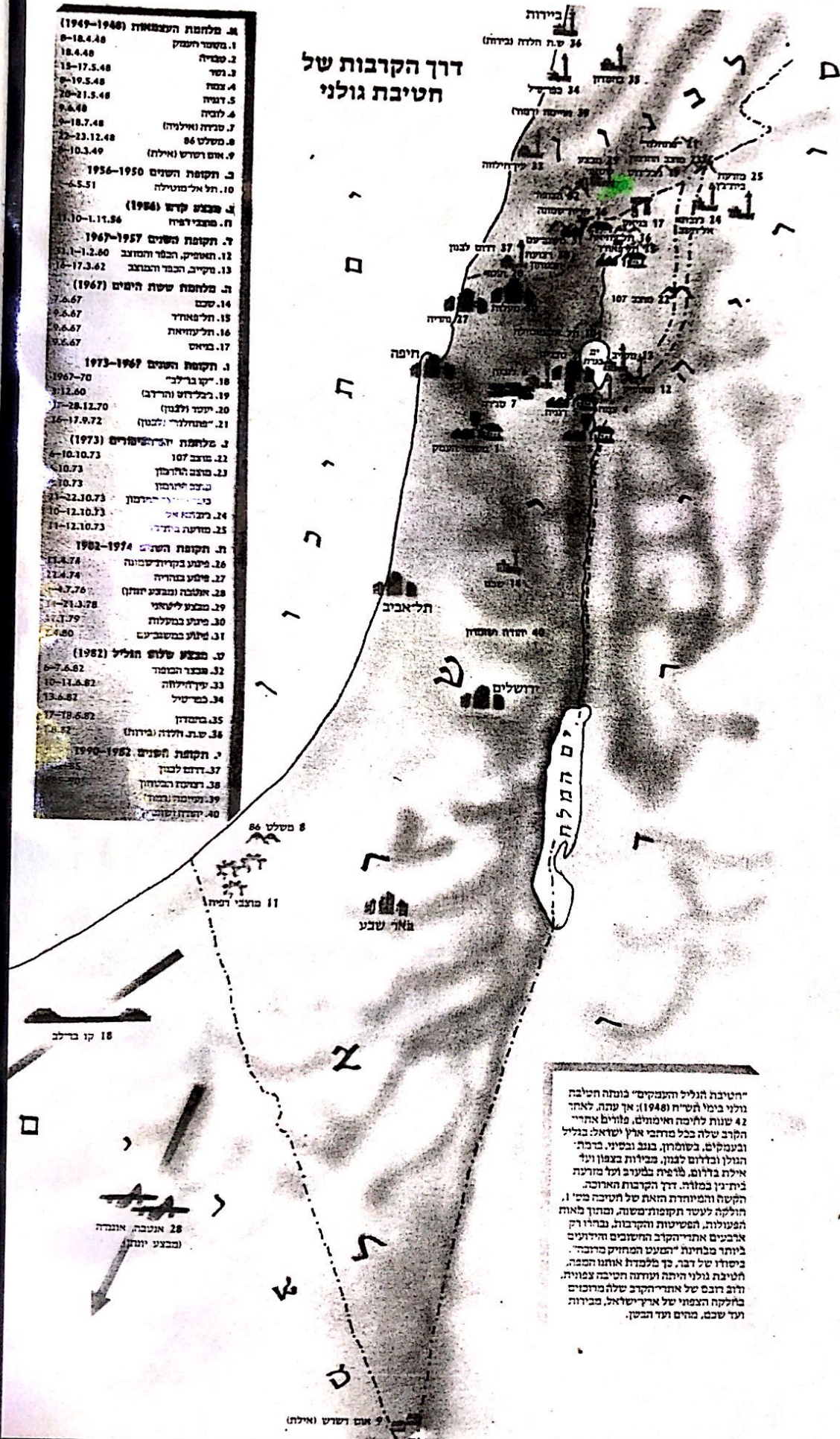

יוסף, רוסלן

בן רעייה וחנוכה, נולד ביום ג' באלול תשל"ז (29.8.1976) בבאקו שבקווקז, אה לאילנה ואמיל. ילד חמוד ויפה תואר בעל חיוך מקסים, ילד טוב וממושמע. כשמלאו לו ארבע שנים עלתה המשפחה לישראל. רוסלן הלך לגן הילדים, שם היה ילד נוח והתחבב מאוד על הגננות, זכה בהרבה חום ואהבה מצדן ונפשו נקשרה בנפשו. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי 'גבעון' בתל חנן. רוסלן היה ילד חרוץ ונבון, שהשקיע בלימודיו וביצע את שהוטל עליו בדרך הנכונה ובצורה הטובה ביותר, ותמיד זכה בציונים טובים. עוד טרם מלאו לו תשע שנים, נפטר אבי המשפחה והותיר אחריו את האם, רעייה, עם שלושה ילדים צעירים. את לימודיו התיכוניים עשה בבית-הספר 'מקיף נשר', במגמת שרשוס. לאחר שירותו הצבאי תיכנן להמשיך לימודים גבוהים בתחום. רוסלן, שהיה חובב ספורט מושבע, אהב לשחק כדורגל, כדורעף וכדורסל. הוא אהב לצפות במשחקי הכדורגל באצטדיון ובטלוויזיה והיה אחד של 'מכבי חיפה'. בסוף נובמבר 1994 התגייס רוסלן לצה"ל. הוא חלם לשרת שירות קרבי בגולני ולתרום למדינה והצליח לשכנע את אמו לתתם על הסכמה לגיוסו ליחידה קרבית. עם גיוסו שובץ לגדוד 'גבעון' בחטיבת 'גולני'. רוסלן אהב מאוד את השירות בצה"ל, והיה גאה מאוד להיות לוחם בגולני. מפקדיו ראו בו חייל מסור ולוחם מעולה, שהתנדב ראשון לכל משימה וביצע את תפקידו בחריצות, מתוך דבקות במטרה. הוא בלט בצניעותו ובחיוכו, שלא מש מפניו והיה אהוב על חבריו ומפקדיו. ביום י"ב באלול תשנ"ז (14.9.1997), בעת שובו של כוח 'גולני' ממארב, בגזרה המרכזית של רצועת הביטחון בדרום לבנון, אירע פיצוץ של מטען צד. מן הפיצוץ נהרג רוסלן, שהיה לוחם חוד במחלקת הסיור. יחד איתו נפל סמ"ד אופיר בסול. רוסלן הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בחיפה והוא בן עשרים-ואחת. הותיר אחריו אם, אחות ואח. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמ"ר. סא"ל ניר, מפקד היחידה, כתב למשפחה: "רוסלן, חייל מעולה, שקט וחייכן, היה אחד בקרב המפקדים והחיילים בפלוגה המסייעת. רוסלן התנדב ראשון לכל משימה ואף מצא את מותו כשהוא ואופיר, חברו לכוח, מובילים בראש". אחותו אילנה כותבת: "רוסלן היה אדם אמיתי, בעל לב חם, אדם ישר וצנוע בלי שום צביעות. רק יוסר ותם שיידר תמיד כלפי כל הסובבים אותו. כשהיה נכנס הביתה היה משרה אושר ושמחה בלב כל הסובבים אותו, וחיוכו החמוד והיפה יישאר תמיד בלבנו ובלבם של כל אלה שהכירו אותו. תמיד נצטרך אותו בלבנו, ולעולם לא נשכח אותו, מכיוון שברוחו הוא תמיד יהיה איתנו."

דרך הקרבות של חטיבת גולני

א. מלחמת העצמאות (1948-1949)	ב. תקופת השנים 1950-1956
1. משטרת השטח 0-18.4.48	1. תל אילנות 6.5.51
2. סנדה (אילת) 18.4.48	2. מבצע קדש (1956)
3. נהר 15-17.5.48	3. מבצע קדש (1956)
4. נחל 8-19.5.48	4. מבצע קדש (1956)
5. דגניה 20-21.5.48	5. מבצע קדש (1956)
6. לוחה 9.6.48	6. מבצע קדש (1956)
7. סנדה (אילת) 3-18.7.48	7. מבצע קדש (1956)
8. משלט 86 22-23.12.48	8. מבצע קדש (1956)
9. אום רשד (אילת) 10.3.49	8. מבצע קדש (1956)
10. תל אילנות 10.3.49	9. מבצע קדש (1956)
11. מבצע קדש (1956)	10. מבצע קדש (1956)
12. מבצע קדש (1956)	11. מבצע קדש (1956)
13. מבצע קדש (1956)	12. מבצע קדש (1956)
14. מבצע קדש (1956)	13. מבצע קדש (1956)
15. מבצע קדש (1956)	14. מבצע קדש (1956)
16. מבצע קדש (1956)	15. מבצע קדש (1956)
17. מבצע קדש (1956)	16. מבצע קדש (1956)
18. מבצע קדש (1956)	17. מבצע קדש (1956)
19. מבצע קדש (1956)	18. מבצע קדש (1956)
20. מבצע קדש (1956)	19. מבצע קדש (1956)
21. מבצע קדש (1956)	20. מבצע קדש (1956)
22. מבצע קדש (1956)	21. מבצע קדש (1956)
23. מבצע קדש (1956)	22. מבצע קדש (1956)
24. מבצע קדש (1956)	23. מבצע קדש (1956)
25. מבצע קדש (1956)	24. מבצע קדש (1956)
26. מבצע קדש (1956)	25. מבצע קדש (1956)
27. מבצע קדש (1956)	26. מבצע קדש (1956)
28. מבצע קדש (1956)	27. מבצע קדש (1956)
29. מבצע קדש (1956)	28. מבצע קדש (1956)
30. מבצע קדש (1956)	29. מבצע קדש (1956)
31. מבצע קדש (1956)	30. מבצע קדש (1956)
32. מבצע קדש (1956)	31. מבצע קדש (1956)
33. מבצע קדש (1956)	32. מבצע קדש (1956)
34. מבצע קדש (1956)	33. מבצע קדש (1956)
35. מבצע קדש (1956)	34. מבצע קדש (1956)
36. מבצע קדש (1956)	35. מבצע קדש (1956)
37. מבצע קדש (1956)	36. מבצע קדש (1956)
38. מבצע קדש (1956)	37. מבצע קדש (1956)
39. מבצע קדש (1956)	38. מבצע קדש (1956)
40. מבצע קדש (1956)	39. מבצע קדש (1956)

"חטיבת הנגב הוליל הענקים" בנותח חטיבת
 גולני בימי הטיח (1948): אך עתה לאתר
 42 שנות לחימה ואימונים, פלוגים אתרי
 הקרב שלה בכל מרחבי ארץ ישראל בגליל
 ובמקלט, בשומרון, בגב ובסיני. ברמת
 הגולן ובדרום לבנון, מבילות בצפון ועד
 אילת בדרום, לרפיח בלעזב ועד מורעת
 בית ין במזרח. דרך הקרבות הארוכה.
 הקשה והמיוחדת האת של חטיבת כ"ו,
 הולקת לעשר תקופות משנה, ובתוך מאות
 הפעולות, הפשיטות והקרבות, ובתוך רק
 ארביים אתרי הקרב החשובים הידועים
 ביותר מבחינת "המעט המחוקק מרובה".
 כישורו של דבר, כך מלבד אתח המכה
 חטיבת גולני היתה ועודתה חטיבת צפונית
 ורוב רובם של אתרי הקרב שלה מרוכזים
 בחלקה הצפוני של ארץ ישראל, מבירות
 ועד שכב, מהים ועד הבטן.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב־פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ־ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי־אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות.

בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד־האדמה ויושב־הכפר: עקשנות, צמידות

למשימה, שורשיות ושקט..."

בסיס אימונים חטיבת גולני

מורשת גדוד 13 בן שירת

מקור שמו של גדוד 13 הוא המצביא- שופט גדול גדעון. לגדעון הייתה מטרה ברורה הוא היה מחושב, מהוגן וידע לנצל יתרונות וחסרונות. כך גם גדוד גדעון של צבא מדינת ישראל של ימינו.

הגדוד הוקם עם החטיבה בפברואר 1948. במלחמת העצמאות פעלו לוחמי הגדוד במסגרת תוכנית ד' של ההגנה. גדוד גדעון היה צריך להשתלט על כוכב הירדן בניסיון לחסום את נחל תבור. במסגרת התרומה במלחמה השתתף הגדוד בכמה מבצעים שביניהם מבצע "ארז" שכלל גם את כיבוש פסגת הגלבוע. באותו מבצע, בשל התקפות כבדות של הצבא העירקי, נסוג הגדוד ולוחמיו יצרו קו הגנה חדש ברכס גבעות ג'נין.

מבצע "אסף", המבצע הראשון שהתרחש בנגב, שבמהלכו השתלטו לוחמי הגדוד, בשיתוף גדוד הפשיטה הממוכן (גדוד 89) על המוצבים שייח נוראן וחירבת אל מעיין. למרות התקפות המצרים הצליח גדוד גדעון להחזיק מעמד ואף לגרום לצבא המצרי אבדות רבות בחיי אדם ובאמל"ח.

מבצע נוסף שהשתתפו בו לוחמי הגדוד במלחמת העצמאות הוא מבצע "חורב" שמטרתו הייתה מיגור הצבא המצרי הפולש וגירושו משטח ישראל. ב-28 לדצמבר נכבש המשלט ע"י לוחמי גדוד גדעון.

בין מלחמת העצמאות למלחמת קדש השותף הגדוד בקרב תל-אל-מוטילה אשר היה קרב קשה ועקוב מדם בגלל שינויים שנערכו בחטיבה- רמת האימון ירדה וכך גם המשמעת והמקצועיות, מה שהביא לכך שהחטיבה בכלל והגדוד בפרט שילמו מחיר כבד- 40 מלוחמי החטיבה נהרגו.

במבצע קדש לוחמי הגדוד לקחו חלק בקרב כיבוש מוצבי צומת רפיח שמטרתו הייתה לשחרר את הצומת על מנת שכוחות שריון יוכלו להכנס לעבר אל- עריש. בראשון לנובמבר הושלמו משימות החטיבה- נכבש מתחם רפיח וחטיבת השריון החלה לנוע לעבר אל-עריש.

בין מלחמת קדש לששת הימים השתתף הגדוד במבצע "סנונית"- פשיטה על כפר נוקייב, מבצע "צוק-סלע" ומבצע "מאזניים" שהיו חלק מפעילות יזומה של צה"ל כנגד יעדים בירדן ובלבנון במטרה להפסיק את המחבלים מתחומם.

במלחמת ששת הימים לקח חלק הגדוד בעיקר בשלבים המאוחרים יותר לכיבוש תל פאחר ותל עזזיאית וסייע לחטיבה בטיהור מתחם זעורה.

מלחמת יום הכיפורים תפסה את גדוד 13 בכוננות בקו צפון שם מוצבים רבים שאותם איישו ספגו הפגזות כבדות, אך החזיקו מעמד בגבורה ואף העבירו מידע מודיעיני לחטיבה 7 שלחמה באזור.

בין מלחמת יום כיפור למלחמת שלום הגליל השתתפו לוחמי הגדוד במבצע ליטני שמטרתו הייתה חיסול בסיס מחבלים לאורך רצועת דרום לבנון.

הגדוד, בשיתוף כל חטיבת גולני טיהר כבש וטיהר מבצרים רבים בהם שכנו מאות מחבלים.

במבצע שלום הגליל השתתף הגדוד בקרב על כפר סיל וכן גדוד גדעון היה שותף למאמץ המתמשך של צה"ל לכתר את ביירות.

לאחר מלחמת לבנון היה שותף הגדוד בתהליך הממושך והאיטי של נסיגת כוחות צה"ל מרוב שטחי לבנון.

מאז ועד היום הגדוד ממשיך בפעילות שוטפת בהגנה על יישובי גבול הצפון, וכו יהודה ושומרון ואזור תבל עזה.

היתקלות בלבנון

בכל חופשה מהצבא הוא יצא לעבוד, לעזור לאמו בפרנסת המשפחה, סיפר השכן (צילום: רון סולומון)

סמ"ר רוסלן יוסיפוב ז"ל

מיאז שהתייתם מאביו תיפקד כאב המשפחה

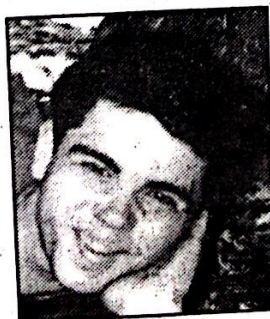
האח הצעיר אמר קדיש. הוא ניסה לשמור על קול יציב, אך הבכי פרץ מגרונו

לעזור בפרנסת המשפחה, סיפר השכן, משה ברקוביץ, "הוא התחנן שאמו תאשר לו ללכת ליחידה קרבית".

תמיר בונשטיין למד עם רוסלן מאז כיתה א'. הם התגייסו יחד לצבא, אך שובצו לשרת בשני גדודים שונים בגולני. "הוא היה הבן-אדם הכי טוב שאני מכיר, חבר טוב, בן-אדם והב", אמר בכאב, "הוא מאוד ייחסר לי. התגייסנו יחד, היינו בבקרים יחד, הלכנו יחד לגדודים וחיכינו לשיח רור יחד. זה כבר לא יגיע".

סא"ל ניר, מפקד היחידה שבה שירת רוסלן, ספר לו: "אתה ואופיר הובלתם את הכוח והייתם הראשונים שנפגעתם. לא נרפה לרגע. הוויכוח הציבורי לא ישפיע עלינו. נמשיך ביתר שאת, כשלוחמים כמוך עומדים לגר עינינו".

משפחת יוסיפוב עלתה לארץ מברית המועצות לשעבר, לפני 17 שנים. רוסלן השאיר אחרייו את אימו, רעייה, אחותו הבכורה, מילנה (22), סטודנטית, ואחיו, אמיל.

רוסלן ז"ל

מאת ליאור אליחי ודורון גולן, כתבי "ידיעות אחרונות"

בשהיה ילד בן 10, התייתם סמ"ר רוסלן יוסיפוב (21) ז"ל מאביו, חנוכה, שנפטר מהתקף לב. מאז מות האב שימש רוסלן כאב המשפחה. שלשום בלילה הוא נהרג מדתמועות המפענים בדרום לבנון. רוסלן אמר היה לצאת לחופשת שיח רור בעוד כחדש חצי. אתמול הגיעה הבשורה המרה לבית המשפחה בעיר נשר. עשרות בני-משפחה, חברים ומכרים, הגיעו לגחם. מתוך הבית נשמעו זעקות השכר של האם, רעייה, שמיאנה לעכל את גודל האסון.

אחרי-הצהריים יצאו כולם לחלקה הצבאית בבית-העלמין בחיפה, ללוות את רוסלן למנוחת עולם. אמיל (19), אחיו הצעיר, המשרת כחייל בשירות סדיר, אמר קדיש. הוא ניסה לשמור על קול יציב, אך הבכי פרץ מגרונו. "היה לו חיוך תמידי על הפנים. הוא תמיד עזר לשכנים, בניקיון הבניין, בגינון, בכל חופשה מהצבא יצא לעבוד, כדי

3 גנובאמא 1997

יוא טוב מכן, שלום רב!

מי'ס מעצק משפחה רוסען יוסיטוב זי'עם עלכרו
 ועלכרו חברו אויביר גסור זי'עם!
 ב-14 פסטאמא ר פרוטו שני עוחמיא באדוונצ
 שטאנען: סאמיר רוסען יוסיטוב וסאמיר אויביר גסור.
 און רופ'ס עלצין, שאופיר דרך ע'מאוקס וע'א
 מ'מאקוק, הוא ג'סס ואלע'תה'ריו, וכשנוצע עו
 ש'טאר ג'ע ר'ע'י'ם, אמר ע'מ'א רופ'ע ע'תיו
 ש'רוטאיק ע'א י'טע'לו בו.
 רוסען, ש'ג'ע ע'מ'א טוב, ע'פ'י איוסו עלצ'טע
 ש'נע' א'ר אמ' ע'מ'ט' ע'ו.
 הוא ג'ת'ר'ע'ב ע'כ'ע מ'ש'מ'ה ו'כ'י'ה ע'וח'פ מ'ע'וד'ה
 ע'פ'י פ'ה'ר'יו'ש'ל מ'ס'ק'ר' (ה'ג'ד'ו'צ ס'א'ל'ע' ז'יר).

שני חיילי גולני נהרגו בהתפוצצות מיטען יצד

החללים משתייכים לגדוד "גרעון",

שאיבד באחרונה חמישה מחייליו בשריפה בלבנון

מאת יואב לימור ואבי אשכנזי

שני חיילי צה"ל, סמל ראשון רוסלן יוספוב, בן 21 מנשר, וסמל ראשון אופיר בסול, בן 21 מכפר סבא, נהרגו אתמול לפנות בוקר באיזור הביטחון בדרום לבנון. השניים משתייכים לגדוד "גרעון" בגולני, שאיבד לפני כשבועיים וחצי חמישה מחייליו בשריפה בדרום לבנון.

שלשום כלילה חזר כוח של גולני ממארב ממושך באיזור ואדי טלוסה, צפונית למוצב טייבה, בגיזרה המרכזית של איזור הביטחון בדרום לבנון. בטול הלך בראש הכוח, ומאחוריו יוספוב וחייל נוסף, סמ"ר אסף סיידה, שנמצע קל ואושפו בבית החולים בצפת. בדרכם למוצב עלה הכוח על מטענים שהטמין החיר ונאללה. מתחקיר ראשוני שבוצע אתמול עולה כי בסול דרך, ככל הנראה, על מוקש געל, שהתפוצץ

והפעיל מטען נוסף מסוג כלימגור. במיקוד הצפון טרם קבעו אם המטען הופעל בשלטידחוק, במסגרת מארב מתוכנן לכוח, או שהחיילים עלו על מטענים שהוטמנו בשטח והופעלו עליידי פס דריכה, תיל ממעיד או אמצעי אחר. כבר בשלב זה של החקירה ברור לצה"ל שבאיזור הוטמנו עוד מטענים, שלא התפוצצו.

מפיצוץ המוקש ומטען הכלימגור נפצעו בסול ויוסי פוב באורח אנוש מפגיעת רסיסים בראשם. חובש ודר"פ שהיו עם הכוח נתנו להם טיפול ראשוני בשטח, ובמקביל הוזנק למקום מסוק חילוץ של צה"ל. במהלך נסיונות הפינוי המטירו המחבלים אש מרגמות לעבר הכוח, וצה"ל הגיב כאש ארטילרית לעבר מקורות הירי כדי לאפשר את חילוץ הנפגעים.

יוספוב נפטר עוד בשטח, ואילו בסול פונה במצב אנוש למנחת גיבור, בסמוך לקרית שמונה. במשך שעות נאבקו הרופאים על חייו, ולאחר טיפול ראשוני

הוא הועבר לבית החולים בצפת, ובהמשך לגיתות ראש דווף בבית החולים רמב"ם, שם הוא מת מפצעיו. מפקד עוצבת הגליל, תת-אלוף אפי איתם, שיבח את פעילות כוח גולני. לרבניו, למרות הפגיעה הקשה הצליחו יתר חיילי הכוח לתפוס, לארגן את פינוי הסי צועים במהירות ואף להשיב אש למחבלים שתקפו אר תם ברי.

סמל ראשון רוסלן יוספוב ז"ל

"היית לוחם מעולה

תמיד התנדבת"

בן דודו של סמ"ר רוסלן יוספוב ז"ל, מצדיע מול הקבר הטרי צילום: חזני שיצ

המשפחה: "ביקשנו ממנו לשרת ליד הבית, והוא סירב"

רוסלן גדל ולמד בנשר וסיים את לימודיו בתיכון המקומי.

"הוא אהב את הצבא ורצה ללכת לשרת בגולני", סיפר דודו. "הוא היה מאגיסט בפלוגת המסייעות. אני זוכר, שביקשתי ממנו לשרת קרוב לבית בתורשיים שעוד נותרו לו לשיחור. אמרתי לו, 'עשית כבר פעמיים לבנות, הגיע הזמן שתשרת קרוב לבית'. אבל הוא לא היה מוכן לשמוע על כך."

חייכן ושקט

הלווייתו של רוסלן נערכה אתמול בחיפה. רבים הגיעו, בני משפחה, ידידים, חברים לבגשת, מפקד הגדוד, סא"ל ניר, שתמישה מלוחמי נפלו לפני חודש, ספר: "בתחילת התעסקה שזית בגוד לצורך פעילות מסוימת, אבל ביקשת לבצע משימת איכותיות יותר. במשימה כזו מצאת את מותך. היית לוחם מעולה, חייכן ושקט. התנדבת לכל משימה. אתה ואופיר הובלתם את הכוח והייתם הראשונים שנפגעתם. הגדול רצה שתישאר חייל לנצח."

מאת אייל טל

ברחבת הבניסה לבית משפחת יוספוב בנשר הסתובב אתמול בן דודו הקטן של רוסלן, ועל צווארו דיסקית צבאית של אמיל יוספוב, בן 19, אחיו של רוסלן. הילד נישק את הדיסקית ואמר לאביו בדימועות, "אני רוצה את רוסלן בחזרה". אביו חיבק אותו וטען: "יכולנו רוצים שיחזור". חייל גולני, סמ"ר רוסלן יוספוב ז"ל, היה בן 21 בנפלו לבנות.

בעוד חודשיים היה אמור להשתחרר מהצבא ותיכנן לרדת לאילת עם חבר ילדות, לתגוג את סיום השידות הצבאי.

בני משפחת יוספוב עלו לארץ לפני 17 שנה, מברית המועצות. כשהיה בן 12 איבד רוסלן את אביו, שנפטר ממחלה קשה.

"רוסלן לקח על עצמו את הטיפול באמו ובאחיו ואחותו", סיפר דודו, דוד אכרמוב. "הוא היה בתור רציני שבחופשות מהצבא היה הולך לעבוד כדי לפרנס את משפחתו."

"אל תדאגו. תשאירו לנו את החיזבאללה - אנחנו נסתדר"

"זו מלחמה כואבת, אבל ניצחנו כבר במלחמות קשות יותר"

כלילה (הן לפחות לא מעצבנות), וכולם צודקים, והכל נכון, אבל יש עכשיו בוננות ספיגה, אני שלא יעלבו - אני בודה לחדר ביטחון. אני לא יודע מי צודק, אני רק יודע שלא ככה צריך לעשות את זה. לא דרך התקשורת, לא על חשבון אמא שלי. היא בקושי ישנה גם ככה. יש אנשים שיודעים מה הם עושים (אני חייב להאמין בהם, אחרת מה נשאר לי, הם המפקדים שלי והם יחליטו מה הכי טוב, ואנחנו נעשה את זה הכי טוב שאפשר. כבר אמרתי, אנחנו לוחמים בשביל זה. התגייסנו, ותפסיקו כולם להתערב. כל פעם שנתדר חייל זה כואב, אבל מי שאומר שנמאס לו כבר זה לא מבין מה באמת קרה שם.

יש שם מלחמה והחיזבאללה הוא צבא מצרי. קטן ופנאטי, אבל עם חיילים טובים. ואל תדאגו, אנחנו יותר טובים, עם כל המטוסים והפצצות שלנו. במארב יש לנו רובים, כמו להם, וכיף קצת יותר רחוק. את ה"פ" של מטולה דר"איים מכל מקום.

כבר אמרתי, אנחנו לוחמים בשביל זה. התגייסנו. אבל לקרוא שבבית יש פיגועים זה כואב הרבה יותר. את החיזבאללה כבר תשאירו לנו, אנחנו נסתדר, אבל כשיש פיגוע ביבוסלים זה בשבילנו כבר דבר אחר לגמרי.

■ תעצרו טרמפים

"אז מה אני אומר בסך הכל. יש לנו מלחמה היא כואבת, אבל ניצחנו כבר במלחמות גרועות יותר, וכשאנחנו שם בלבנון זה באמת לא נראה כמו מהארץ. המוראל גבוה, ויש גם הצלחות כמו שאתם יודעים. ולכל המטומטמים שצועקים על המילכוד בלבנון, ועל לוחמים שמתים שם, יש לי רק דבר אחד להגיד: תקפצו אלינו, אולי תסתכלו על הדברים קצת אחרת.

"זעזע משהו, כייתוד בצפון, תעצרו טרמפים - אנחנו באמת רוצים להגיע הביתה מזה". על והזחום: חייל סדיר בגולני המשרת עתה באזור הביטחון

למערכת "מעריב" הגיע אתמול חייל בודי מייבת גולני, המשרת עתה עם חבריו במוצב בודיום לבנון. הוא ביקש לכתוב על הדברים שמציקים לו לחבריו. אחרי 28 יום במוצב אתם מגיע לשבוע בבית, ולכנות הארוחה כאילו רודפת אחרך. בכל מקום, ברצו. בטלוויזיה, רק דיבורים ודיבורים, ונדמה לפעמים שהמדינה כולה מורכבת מאלה שיודעים מה צריך לעשות יותר טוב, ואלה שלא יודעים מה לעשות כלום. עסוקים מדי בלדאוג למישהו. ויש גם סכוחה קטנה של חיילים, שרק רוצים קצת שקט לפני היציאה הבאה.

■ חברות אמיתית

"ספטמבר 97, אמצע קו הסתיו של גולני, אחר הקודים החמים, למרות שבכלילה כבר ממש קר. בלבנון השיגרה היא האויב האמיתי, גם אם 3 קילומטר ממך גורג חייל רק אתמול, או חוסי לו 3 מתבלים יומיים קודם.

"במוצב כמעט לא מרגישים. הכוננות היא מקסימלית 24 שעות וההתקעות שזורמות בלי הפסקה הפכו כבר מזמן לעניין רגיל. הפעילות קשה ושוחקת ושעות השינה המעטות רחוקות מלהספיק. אבל שלא תטעו לרגע, בגולני חיילים לעולם לא נשכחים, להיפך. כמה שיותר פעילות, כמה שיותר מארבים, כמה שיותר ארוכים וכמה שיותר היתקלויות. אנחנו לוחמים, בשביל זה התגייסנו. לחיות במוצב 24 יום, מוקפים בתברי רים, לעבוד איתם הכל ולשתף אותם בכל פחד וגעגוע. זו חכרות שלא צריכה פרשנים. כשבי גולני אומרים אחי, בקריה הם לא ממש מבינים למה אנחנו מתכוונים.

"אתה חוזר ממארב 120 שעות, גומר את כל המנהלות, מדליק סיגריה (אוי כמה שהתגעגעת אליה) ופותח עיתון. אתמול חספו 13 (השייטת), שלשום 13 (הגרוד) ומחר בכרכום. חיסלנו חמ"ר שה, הפגזנו, תקפנו, והנה מגיעים כל הפרשנים, וכל אחד יותר חכם מהשני. לצאת, להיכנס, לישנות, להישאר, ימין, שמאל, ואמהות שלא ישנות

כשאמרו שהוא מת,
לא האמנו שזו אמת.
כשסיפרו שהוא כבר לא חי,
רק שאלנו איך ומתי.
ורק כשצעדנו ליד ארונו,
חשנו באבדנו.

גם אחרי שהוא נקבר,
עוד לא קלטנו שזה נגמר.
יותר הוא לא יבוא הביתה בחופשה,
יותר לא נכיר חברה.
שוב לא יחייך חיוך מוכר ורחב,
יותר לא ממנו מכתב.

יום אחרי יום עובר
והוא כבר לא חוזר,
ואין מה לעשות
אי אפשר להתווכח עם עובדות.

